

Izdevums
latviešu valodā

Informācija un paziņojumi

61. gadagājums

2018. gada 28. maijs

Saturs

IV Paziņojumi

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

Eiropas Savienības Tiesa

2018/C 182/01	Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i>	1
---------------	---	---

V Atzinumi

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

Tiesa

2018/C 182/02	Lieta C-80/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado</i> un <i>Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.</i>	2
2018/C 182/03	Lieta C-81/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado</i>	3
2018/C 182/04	Lieta C-82/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado</i> un <i>Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.</i>	4
2018/C 182/05	Lieta C-83/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 7. februārī iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado</i>	6
2018/C 182/06	Lieta C-97/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. februārī iesniedza <i>Rechtbank Noord-Nederland</i> (Nīderlande) – <i>Openbaar Ministerie/ET</i>	7

2018/C 182/07	Lieta C-99/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 12. februārī <i>FTI Touristik GmbH</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2017. gada 30. novembra spriedumu lietā T-475/16 <i>FTI Touristik GmbH</i> /Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs	8
2018/C 182/08	Lieta C-130/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. februārī iesniedza <i>Amtsgericht Düsseldorf</i> (Vācija) – <i>flightright GmbH</i> / <i>Eurowings GmbH</i>	8
2018/C 182/09	Lieta C-134/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. februārī iesniedza <i>Arbeidsrechtbank Antwerpen</i> (Beļģija) – <i>Maria Vester</i> / <i>Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)</i>	9
2018/C 182/10	Lieta C-143/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 23. februārī iesniedza <i>Landgericht Bonn</i> (Vācija) – <i>Antonio Romano, Lidia Romano</i> / <i>DSL Bank</i>	9
2018/C 182/11	Lieta C-160/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 28. februārī iesniedza <i>Hoge Raad der Nederlanden</i> (Nīderlande) – <i>X BV</i> / <i>Staatssecretaris van Financiën</i>	10
2018/C 182/12	Lieta C-163/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 1. martā iesniedza <i>Rechtbank Noord-Nederland</i> (Nīderlande) – <i>HQ</i> savā vārdā un kā sava nepilngadīgā bērna <i>IP</i> likumiskā pārstāve, <i>JO</i> / <i>Aegean Airlines SA</i>	11
2018/C 182/13	Lieta C-179/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 7. martā iesniedza <i>Arbeidsrechtbank Gent</i> (Beļģija) – <i>Ronny Rohart</i> / <i>Federale Pensioendienst</i>	12
2018/C 182/14	Lieta C-180/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 9. martā iesniedza <i>Consiglio di Stato</i> (Itālija) – <i>Agreenergy Srl</i> / <i>Ministero dello Sviluppo Economico</i>	12
2018/C 182/15	Lieta C-184/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. martā iesniedza <i>Tribunal Central Administrativo Sul</i> (Portugāle) – <i>Fazenda Pública</i> / <i>Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira</i>	13
2018/C 182/16	Lieta C-185/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 9. martā iesniedza <i>Tribunal Supremo</i> (Spānija) – <i>Oro Efectivo S.L.</i> / <i>Diputación Foral de Bizkaia</i>	13
2018/C 182/17	Lieta C-192/18: Prasība, kas celta 2018. gada 15. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika	14
2018/C 182/18	Lieta C-201/18: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. martā iesniedza <i>Cour d'appel de Mons</i> (Beļģija) – <i>Mydibel SA</i> / <i>État belge</i>	15
2018/C 182/19	Lieta C-206/18: Prasība, kas celta 2018. gada 23. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika	16
2018/C 182/20	Lieta C-221/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 27. martā <i>Électricité de France (EDF)</i> iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2018. gada 16. janvāra spriedumu lietā T-747/15 <i>EDF</i> /Komisija	17
2018/C 182/21	Lieta C-247/18 P: Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 9. aprīlī Itālijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2018. gada 25. janvāra spriedumu lietā T-91/16 Itālija/Komisija	18

Vispārējā tiesa

2018/C 182/22	Lieta T-271/10 RENV: Vispārējās tiesas 2018. gada 11. aprīļa spriedums – <i>H/Padome</i> (Kopējā ārpolitika un drošības politika — Valsts eksperts, kas norīkots EUPM Bosnijā un Hercegovinā — Lēmums par iecelšanu citā amatā — EUPM vadītāja kompetence iecelt citā amatā norīkotu valsts personāla locekli — Pienākums norādīt pamatojumu — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Psiholoģiska vardarbība)	20
---------------	--	----

2018/C 182/23	Lieta T-274/15: Vispārējās tiesas 2018. gada 10. aprīļa spriedums – <i>Alcogroup</i> un <i>Alcodis</i> /Komisija (Prasība atcelt tiesību aktu — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Bioetanola un etanola tirgus — Administratīvais process — Lēmums, ar kuru uzdod veikt pārbaudi — Komisijas izmeklēšanas pilnvaras — Advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes aizsardzība — Dokumentu apmaiņa pēc iepriekšējās pārbaudes — Komisijas atteikums apturēt attiecīgās pārkāpuma procedūras — Nepārsūdzams akts — Nepieņemamība)	20
2018/C 182/24	Lieta T-732/16 R: Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 22. marta rīkojums – <i>Valencia Club de Fútbol</i> /Komisija (Pagaidu noregulējums — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Spānija sniegusi atsevišķiem profesionāliem futbola klubiem — Valsts iestādes piešķirta valsts garantija — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Steidzamības neesamība)	21
2018/C 182/25	Lieta T-766/16 R: Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 22. marta rīkojums – <i>Hércules Club de Fútbol</i> /Komisija (Pagaidu noregulējums — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Spānija sniegusi atsevišķiem profesionāliem futbola klubiem — Valsts iestādes piešķirta valsts garantija — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Steidzamības neesamība)	22
2018/C 182/26	Lieta T-361/17: Vispārējās tiesas 2018. gada 21. marta rīkojums – <i>Eco-Bat Technologies</i> u.c./Komisija (Prasība atcelt tiesību aktu — Aizliegtas vienošanās — Automašīnu akumulatoru pārstrādes tirgus — Lēmums, ar ko groza lēmumu, ar kuru konstatēts EKL 101. panta pārkāpums un uzlikti naudas sodi — Termins prasības celšanai — Termina sākums — Nokavējums — Nepieņemamība)	22
2018/C 182/27	Lieta T-574/17: Vispārējās tiesas 2018. gada 21. marta rīkojums – <i>UD</i> /Komisija (Civildienests — Apgādnieka zaudējuma pensijas saņēmējs — Sociālais nodrošinājums — Atteikums izsniegt iepriekšēju atļauju atlīdzināt atsevišķus medicīniskos izdevumus — Jauns lūgums — Apstiprinošs akts — Termins prasības celšanai — Nepieņemamība)	23
2018/C 182/28	Lieta T-34/18: Prasība, kas celta 2018. gada 24. janvārī – <i>Giove Gas/EUIPO – Primagaz</i> (“KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA”)	23
2018/C 182/29	Lieta T-135/18: Prasība, kas celta 2018. gada 5. martā – <i>Szegedi</i> /Parlaments	24
2018/C 182/30	Lieta T-198/18: Prasība, kas celta 2018. gada 16. martā – <i>Chrysses Demetriades & Co.</i> un <i>Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co</i> /Padome u.c.	26
2018/C 182/31	Lieta T-203/18: Prasība, kas celta 2018. gada 23. martā – <i>VQ/ECB</i>	26
2018/C 182/32	Lieta T-219/18: Prasība, kas celta 2018. gada 30. martā – <i>Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group</i> (Mopēdi)	28
2018/C 182/33	Lieta T-228/18: Prasība, kas celta 2018. gada 5. aprīlī – <i>Transtec</i> /Komisija	29

IV

(Paziņojumi)

EIROPAS SAVIENĪBAS IESTĀŽU UN STRUKTŪRU SNIEGTI PAZIŅOJUMI

EIROPAS SAVIENĪBAS TIESA

Eiropas Savienības Tiesas jaunākās publikācijas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī**(2018/C 182/01)***Jaunākā publikācija**

OV C 166, 14.5.2018.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 161, 7.5.2018.

OV C 152, 30.4.2018.

OV C 142, 23.4.2018.

OV C 134, 16.4.2018.

OV C 123, 9.4.2018.

OV C 112, 26.3.2018.

Šie teksti pieejami

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Atzinumi)

JURIDISKAS PROCEDŪRAS

TIESA

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza *Tribunal Supremo* (Spānija) – *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)/Administración General del Estado un Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.*

(Lieta C-80/18)

(2018/C 182/02)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa*Tribunal Supremo***Pamatlietas puses**Kasācijas sūdzības iesniedzēja: *Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*Citas puses kasācijas tiesvedībā: *Administración General del Estado un Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.***Prejudiciālie jautājumi**

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “*piesārņotājs maksā*” – to aplūkojot kopsakarā ar Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu, kuros par pamatprincipiem ir atzīti vienlīdzība un diskriminācijas aizliegums, kas atspoguļoti Direktīvas 2009/72/EK ⁽¹⁾ 3 panta 1. un 2. punktā ietvertajā regulējumā, ciktāl tā mērķis tostarp ir nodrošināt konkurētspējīgu un nediskriminējošu elektroenerģijas tirgu, kas var tikt mainīts tikai vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, – nav pretrunā tādu nodokļu ieviešana, kas piemērojami vienīgi elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem, kuri izmanto kodolenerģiju, ja minēto nodokļu galvenais mērķis ir nevis vides aizsardzība, bet gan elektroenerģijas nozares finanšu sistēmas ieņēmumu apjoma palielināšana tādā veidā, ka šiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri veic tādu pašu darbību, ir lielāks slogs tarifu deficīta finansēšanā?
- 2) Vai konkurētspējīgā un nediskriminējošā elektroenerģijas tirgū Eiropas Savienības tiesiskais regulējums pieļauj vides nodokļu uzlikšanu, kas pamatota ar kodoldarbībām raksturīgo piesārņojuma slodzi, tomēr nenosakot nekādas konkrētas normas (pamatojums šķietami ir sniegts likuma preambulā), kā rezultātā attiecībā uz nodokli par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu nevienā juridiskajā tekstā, kam būtu tiesību normas spēks, nav atspoguļota sedzamo izmaksu internalizācija un tāpat trūkst konkrētības attiecībā uz radioaktīvo atkritumu uzglabāšanu, ņemot vērā, ka to apsaimniekošanas un uzglabāšanas izmaksas tiek segtas no citām nodevām, un turklāt nav skaidri noteikts nodokļu ieņēmumu izmantojums un minētajiem uzņēmumiem ir jāuzņemas civiltiesiskā atbildība, kas sasniedz summu līdz 1 200 miljoniem [EUR]?
- 3) Vai ir izpildīta minētās direktīvas 3. panta 2. punktā ietvertā prasība par to, ka saistībām, kuras piemērojamas vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, ir jābūt skaidri definētām, pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām, ja vides aizsardzības mērķis un pazīmes, kas nosaka vides nodokļus, nav konkrētizēti kādā tiesību aktā, kam būtu tiesību normas spēks?

- 4) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “piesārņotājs maksā”, kā arī vienlīdzības un diskriminācijas aizlieguma principiem, kuri noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā un Direktīvas 2005/89/EK⁽²⁾ 3. un 5. pantā, kuros paredzēts nodrošināt “elektroenerģijas iekšējā tirgus pareizu darbību”, aicinot dalībvalstis nodrošināt, “lai visi pasākumi, ko pieņem saskaņā ar šo direktīvu, būtu nediskriminējoši un neradītu nesaprātīgu apgrūtinājumu tirgus dalībniekiem”, ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kas liek visiem elektroenerģijas nozares uzņēmumiem finansēt tarifu deficītu, taču kodolenerģijas uzņēmumiem (atšķirībā no uzņēmumiem, kas ražo hidroenerģiju, kura tiek uzskatīta par atjaunojamu) nosaka īpaši smagu nodokļu slogu – liekot tiem veikt lielākas iemaksas salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri darbojas elektroenerģijas tirgū un netiek aplikti ar šo maksājumu, lai gan daži no tiem ģenerē vairāk piesārņojuma –, pamatojoties uz vides aizsardzības apsvērumiem, kas izriet no kodoldarbībām raksturīgajiem riskiem un nenoteiktības, neprecizējot izmaksas un nenosakot nodokļa ieņēmumu izmantojumu vides aizsardzības mērķiem (lai gan atkritumu apsaimniekošana un uzglabāšana jau ir segtas no citām nodevām un kodolenerģijas uzņēmumi uzņemas civiltiesisko atbildību), tādējādi brīvu konkurenci, kas atbilst liberalizētā iekšējā tirgus prasībām, izkropļojot par labu citiem elektroenerģijas ražotājiem, kuri netiek neaplikti ar vides nodokļiem, pat ja tie izmanto vēl vairāk piesārņojošus ražošanas avotus?
- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā noteiktajam “principam, ka maksā piesārņotājs” ir pretrunā par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu kodolenerģijas ražošanas procesā uzliktais nodoklis, kas piemērojams tikai kodolenerģijas ražošanas nozarei un nav piemērojams nevienai citai nozarei, kas varētu radīt minētos atkritumus, tādējādi, ka citi uzņēmumi, kas savās darbībās izmanto kodolenerģijas materiālus vai avotus, netiek aplikti ar maksājumu, lai gan tie ietekmē aizsargājamo vides aspektu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/89/EK (2006. gada 18. janvāris) par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā (OV 2006, L 33, 22. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza Tribunal Supremo
(Spānija) – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado**

(Lieta C-81/18)

(2018/C 182/03)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: Endesa Generación, S.A.

Otra puse kasācijas tiesvedībā: Administración General del Estado

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “piesārņotājs maksā” – to aplūkojot kopsakarā ar [Eiropas Savienības] Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu, kuros par pamatprincipiem ir atzīti vienlīdzība un diskriminācijas aizliegums, kas atspoguļoti Direktīvas 2009/72/EK⁽¹⁾ 3. panta 1. un 2. punktā ietvertajā regulējumā, ciktāl tā mērķis tostarp ir nodrošināt konkurētspējīgu un nediskriminējošu elektroenerģijas tirgu, kas var tikt mainīts tikai vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, – nav pretrunā tādu nodokļu ieviešana, kas piemērojami vienīgi elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem, kuri izmanto kodolenerģiju, ja minēto nodokļu patiesais mērķis ir nevis vides aizsardzība, bet gan elektroenerģijas nozares finanšu sistēmas ieņēmumu apjoma palielināšana tādā veidā, ka šiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri veic tādu pašu darbību, ir lielāks slogs tarifu deficīta finansēšanā?

- 2) Vai konkurētspējīgā un nediskriminējošā elektroenerģijas tirgū minētais Eiropas Savienības tiesiskais regulējums pieļauj vides nodokļu uzlikšanu, kas pamatota ar kodoldarbībām raksturīgo piesārņojuma slodzi, tomēr nenosakot nekādas konkrētas normas (pamatojums šķietami ir sniegts likuma preambulā), kā rezultātā attiecībā uz nodokli par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu nevienā juridiskajā tekstā, kam būtu tiesību normas spēks, nav atspoguļota sedzamo izmaksu internalizācija un tāpat trūkst konkrētības attiecībā uz radioaktīvo atkritumu uzglabāšanu, ņemot vērā, ka to apsaimniekošanas un uzglabāšanas izmaksas jau tiek segtas no citām nodevām, un turklāt nav skaidri noteikts nodokļu ieņēmumu izmantojums un minētajiem uzņēmumiem ir jāuzņemas civiltiesiskā atbildība, kas sasniedz summu līdz 1 200 miljoniem [EUR]?
- 3) Vai Direktīvas 2009/72/EK 3. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru specifiskajām saistībām, kuras piemērojamas kodolenerģijas ražošanas nozarei vispārējās interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, ir jābūt skaidri definētām, pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām, ir pretrunā Likumā 15/2012 noteiktie nodokļi, ja vides aizsardzības mērķis un pazīmes, kas nosaka vides nodokļus, nav konkretizēti kādā tiesību aktā, kam būtu tiesību normas spēks?
- 4) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “piesārņotājs maksā”, kā arī vienlīdzības un diskriminācijas aizlieguma principiem, kuri noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā un Direktīvas 2005/89/EK⁽²⁾ 3. un 5. pantā, kuros paredzēts nodrošināt “elektroenerģijas iekšējā tirgus pareizu darbību”, aicinot dalībvalstis nodrošināt, “lai visi pasākumi, ko pieņem saskaņā ar šo direktīvu, būtu nediskriminējoši un neradītu nesaprātīgu apgrūtinājumu tirgus dalībniekiem”, ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kas liek visiem elektroenerģijas nozares uzņēmumiem finansēt tarifu deficītu, taču kodolenerģijas uzņēmumiem (atšķirībā no uzņēmumiem, kas ražo hidroenerģiju, kura tiek uzskatīta par atjaunojamu) nosaka īpaši smagu nodokļu slogu – liekot tiem veikt lielākas iemaksas salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri darbojas elektroenerģijas tirgū un netiek aplikti ar šo maksājumu, lai gan daži no tiem ģenerē vairāk piesārņojuma –, pamatojoties uz vides aizsardzības apsvērumiem, kas izriet no kodoldarbībām raksturīgajiem riskiem un nenoteiktības, neprecizējot izmaksas un nenosakot nodokļa ieņēmumu izmantojumu vides aizsardzības mērķiem (lai gan atkritumu apsaimniekošanas un uzglabāšanas izmaksas jau ir segtas no citām nodevām un kodolenerģijas uzņēmumi uzņemas civiltiesisko atbildību), tādējādi brīvu konkurenci, kas atbilst liberalizētā iekšējā tirgus prasībām, izkropļojot par labu citiem elektroenerģijas ražotājiem, kuri netiek neaplūkoti ar šiem nodokļiem, pat ja tie izmanto vēl vairāk piesārņojošus ražošanas avotus?
- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā noteiktajam “principam, ka maksā piesārņotājs” ir pretrunā par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu kodolenerģijas ražošanas procesā uzliktais nodoklis, kas piemērojams tikai kodolenerģijas ražošanas nozarei un nav piemērojams nevienai citai nozarei, kas varētu radīt minētos atkritumus, tādējādi, ka citi uzņēmumi, kas savās darbībās izmanto kodolenerģijas materiālus vai avotus, netiek aplūkoti ar maksājumu, lai gan tie ietekmē vides aizsardzības vērtības?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/89/EK (2006. gada 18. janvāris) par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā (OV 2006, L 33, 22. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 6. februārī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Endesa Generación, S.A./Administración General del Estado un Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

(Lieta C-82/18)

(2018/C 182/04)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: *Endesa Generación, S.A.*

Citas puses kasācijas tiesvedībā: *Administración General del Estado un Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “*piesārņotājs maksā*” – to aplūkojot kopsakarā ar Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu, kuros par pamatprincipiem ir atzīti vienlīdzība un diskriminācijas aizliegums, kas atspoguļoti Direktīvas 2009/72/EK ⁽¹⁾ 3 panta 1. un 2. punktā ietvertajā regulējumā, ciktāl tā mērķis tostarp ir nodrošināt konkurētspējīgu un nediskriminējošu elektroenerģijas tirgu, kas var tikt mainīts tikai vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, – nav pretrunā tādu nodokļu ieviešana, kas piemērojami vienīgi elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem, kuri izmanto kodolenerģiju, ja minēto nodokļu galvenais mērķis ir nevis vides aizsardzība, bet gan elektroenerģijas nozares finanšu sistēmas ieņēmumu apjoma palielināšana tādā veidā, ka šiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri veic tādu pašu darbību, ir lielāks slogs tarifu deficīta finansēšanā?
- 2) Vai konkurētspējīgā un nediskriminējošā elektroenerģijas tirgū Eiropas Savienības tiesiskais regulējums pieļauj vides nodokļu uzlikšanu, kas pamatota ar kodoldarbībām raksturīgo piesārņojuma slodzi, tomēr nenosakot nekādas konkrētas normas (pamatojums šķietami ir sniegts likuma preambulā), kā rezultātā attiecībā uz nodokli par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu nevienā juridiskajā tekstā, kam būtu tiesību normas spēks, nav atspoguļota sedzamo izmaksu internalizācija un tāpat trūkst konkrētības attiecībā uz radioaktīvo atkritumu uzglabāšanu, ņemot vērā, ka to apsaimniekošanas un uzglabāšanas izmaksas tiek segtas no citām nodevām, un turklāt nav skaidri noteikts nodokļu ieņēmumu izmantojums un minētajiem uzņēmumiem ir jāuzņemas civiltiesiskā atbildība, kas sasniedz summu līdz 1200 miljoniem [EUR]?
- 3) Vai ir izpildīta minētās direktīvas 3. panta 2. punktā ietvertā prasība par to, ka saistībām, kuras piemērojamas vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, ir jābūt skaidri definētām, pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām, ja vides aizsardzības mērķis un pazīmes, kas nosaka vides nodokļus, nav konkretizēti kādā tiesību aktā, kam būtu tiesību normas spēks?
- 4) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “*piesārņotājs maksā*”, kā arī vienlīdzības un diskriminācijas aizlieguma principiem, kuri noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā un Direktīvas 2005/89/EK ⁽²⁾ 3. un 5. pantā, kuros paredzēts nodrošināt “*elektroenerģijas iekšējā tirgus pareizu darbību*”, aicinot dalībvalstis nodrošināt, “*lai visi pasākumi, ko pieņem saskaņā ar šo direktīvu, būtu nediskriminējoši un neradītu nesaprātīgu apgrūtinājumu tirgus dalībniekiem*”, ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kas liek visiem elektroenerģijas nozares uzņēmumiem finansēt tarifu deficītu, taču kodolenerģijas uzņēmumiem (atšķirībā no uzņēmumiem, kas ražo hidroenerģiju, kura tiek uzskatīta par atjaunojamu) nosaka īpaši smagu nodokļu slogu – liekot tiem veikt lielākas iemaksas salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri darbojas elektroenerģijas tirgū un netiek aplikti ar šo maksājumu, lai gan daži no tiem ģenerē vairāk piesārņojuma –, pamatojoties uz vides aizsardzības apsvērumiem, kas izriet no kodoldarbībām raksturīgiem riskiem un nenoteiktības, neprecizējot izmaksas un nenosakot nodokļa ieņēmumu izmantojumu vides aizsardzības mērķiem (lai gan atkritumu apsaimniekošana un uzglabāšana jau ir segtas no citām nodevām un kodolenerģijas uzņēmumi uzņemas civiltiesisko atbildību), tādējādi brīvu konkurenci, kas atbilst liberalizētā iekšējā tirgus prasībām, izkropļojot par labu citiem elektroenerģijas ražotājiem, kuri netiek neaplikti ar vides nodokļiem, pat ja tie izmanto vēl vairāk piesārņojošus ražošanas avotus?

- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā noteiktajam “*principam, ka maksā piesārņotājs*” ir pretrunā par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu kodolenerģijas ražošanas procesā uzliktais nodoklis, kas piemērojams tikai kodolenerģijas ražošanas nozarei un nav piemērojams nevienai citai nozarei, kas varētu radīt minētos atkritumus, tādējādi, ka citi uzņēmumi, kas savās darbībās izmanto kodolenerģijas materiālus vai avotus, netiek aplikti ar maksājumu, lai gan tie ietekmē aizsargājamo vides aspektu?

- (¹) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).
- (²) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/89/EK (2006. gada 18. janvāris) par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā (OV 2006, L 33, 22. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 7. februārī iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U./Administración General del Estado

(Lieta C-83/18)

(2018/C 182/05)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Otra puse kasācijas tiesvedībā: Administración General del Estado

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “*piesārņotājs maksā*” – to aplūkojot kopsakarā ar Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu, kuros par pamatprincipiem ir atzīti vienlīdzība un diskriminācijas aizliegums, kas atspoguļoti Direktīvas 2009/72/EK (¹) 3. panta 1. un 2. punktā ietvertajā regulējumā, ciktāl tā mērķis tostarp ir nodrošināt konkurētspējīgu un nediskriminējošu elektroenerģijas tirgu, kas var tikt mainīts tikai vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, – nav pretrunā tādu nodokļu ieviešana, kas piemērojami vienīgi elektroenerģijas ražošanas uzņēmumiem, kuri izmanto kodolenerģiju, ja minēto nodokļu galvenais mērķis ir nevis vides aizsardzība, bet gan elektroenerģijas nozares finanšu sistēmas ieņēmumu apjoma palielināšana tādā veidā, ka šiem uzņēmumiem salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri veic tādu pašu darbību, ir lielāks slogs tarifu deficīta finansēšanā?
- 2) Vai konkurētspējīgā un nediskriminējošā elektroenerģijas tirgū Eiropas Savienības tiesiskais regulējums pieļauj vides nodokļu uzlikšanu, kas pamatota ar kodoldarbībām raksturīgo piesārņojuma slodzi, tomēr nenosakot nekādas konkrētas normas (pamatojums šķietami ir sniegts likuma preambulā), kā rezultātā attiecībā uz nodokli par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu nevienā juridiskajā tekstā, kam būtu tiesību normas spēks, nav atspoguļota sedzamo izmaksu internalizācija un tāpat trūkst konkrētības attiecībā uz radioaktīvo atkritumu uzglabāšanu, ņemot vērā, ka to apsaimniekošanas un uzglabāšanas izmaksas tiek segtas no citām nodevām, un turklāt nav skaidri noteikts nodokļu ieņēmumu izmantojums un minētajiem uzņēmumiem ir jāuzņemas civiltiesiskā atbildība, kas sasniedz summu līdz 1 200 miljoniem [EUR]?
- 3) Vai ir izpildīta minētās direktīvas 3. panta 2. punktā ietvertā prasība par to, ka saistībām, kuras piemērojamas vispārējās ekonomikas interesēs, tostarp vides aizsardzības apsvērumu dēļ, ir jābūt skaidri definētām, pārskatāmām, nediskriminējošām un pārbaudāmām, ja vides aizsardzības mērķis un pazīmes, kas nosaka vides nodokļus, nav konkrētizēti kādā tiesību aktā, kam būtu tiesību normas spēks?

- 4) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā ietvertajam principam “piesārņotājs maksā”, kā arī vienlīdzības un diskriminācijas aizlieguma principiem, kuri noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā un Direktīvas 2005/89/EK ⁽²⁾ 3. un 5. pantā, kuros paredzēts nodrošināt “elektroenerģijas iekšējā tirgus pareizu darbību”, aicinot dalībvalstis nodrošināt, “lai visi pasākumi, ko pieņem saskaņā ar šo direktīvu, būtu nediskriminējoši un neradītu nesaprātīgu apgrūtinājumu tirgus dalībniekiem”, ir pretrunā valsts tiesiskais regulējums, kas liek visiem elektroenerģijas nozares uzņēmumiem finansēt tarifu deficītu, taču kodolenerģijas uzņēmumiem (atšķirībā no uzņēmumiem, kas ražo hidroenerģiju, kura tiek uzskatīta par atjaunojamu) nosaka īpaši smagu nodokļu slogu – liekot tiem veikt lielākas iemaksas salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kuri darbojas elektroenerģijas tirgū un netiek aplikti ar šo maksājumu, lai gan daži no tiem ģenerē vairāk piesārņojuma –, pamatojoties uz vides aizsardzības apsvērumiem, kas izriet no kodoldarbībām raksturīgajiem riskiem un nenoteiktības, neprecizējot izmaksas un nenosakot nodokļa ieņēmumu izmantojumu vides aizsardzības mērķiem (lai gan atkritumu apsaimniekošana un uzglabāšana jau ir segtas no citām nodevām un kodolenerģijas uzņēmumi uzņemas civiltiesisko atbildību), tādējādi brīvu konkurenci, kas atbilst liberalizētā iekšējā tirgus prasībām, izkropļojot par labu citiem elektroenerģijas ražotājiem, kuri netiek neaplikti ar vides nodokļiem, pat ja tie izmanto vēl vairāk piesārņojošus ražošanas avotus?
- 5) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 191. panta 2. punktā noteiktajam “principam, ka maksā piesārņotājs” ir pretrunā par nostrādātās kodoldegvielas un radioaktīvo atkritumu ģenerēšanu kodolenerģijas ražošanas procesā uzliktais nodoklis, kas piemērojams tikai kodolenerģijas ražošanas nozarei un nav piemērojams nevienai citai nozarei, kas varētu radīt minētos atkritumus, tādējādi, ka citi uzņēmumi, kas savās darbībās izmanto kodolenerģijas materiālus vai avotus, netiek aplikti ar maksājumu, lai gan tie ietekmē aizsargājamo vides aspektu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV 2009, L 211, 55. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/89/EK (2006. gada 18. janvāris) par pasākumiem, lai nodrošinātu elektroapgādes drošumu un ieguldījumus infrastruktūrā (OV 2006, L 33, 22. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. februārī iesniedza *Rechtbank Noord-Nederland* (Nīderlande) – *Openbaar Ministerie/ET*

(Lieta C-97/18)

(2018/C 182/06)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Noord-Nederland, tiesas sēžu vieta Leuwardenā [*Leeuwarden*]

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Openbaar Ministerie*

Atbildētājs: *ET*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Pamatlēmuma 2006/783/TI ⁽¹⁾ 12. panta 1. punkts var tikt interpretēts tādējādi, ka, izpildot izdošanas valsts nosūtīto konfiskācijas rīkojumu Nīderlandē, var piemērot brīvības atņemšanu saistībā ar sprieduma izpildi [“*lijfsdwang*”] Kriminālprocesa kodeksa 577.c panta izpratnē, ņemot vērā arī *Hoge Raad* 2011. gada 20. decembra nolēmumu ⁽²⁾, atbilstoši kuram brīvības atņemšana [“*lijfsdwang*”] ir jāuzskata par sodu ECPAK 7. panta 1. punkta izpratnē?

- 2) Vai saistībā ar iespēju piemērot brīvības atņemšanu ["lijfswang"] ir nozīme tam, vai arī izdošanas valsts tiesībās ir paredzēta iespēja piemērot brīvības atņemšanu ["lijfswang"]? [orig. 5. lpp.]

⁽¹⁾ Padomes Pamatlēmums (2006. gada 6. oktobris) par savstarpējas atzišanas principa piemērošanu konfiskācijas rīkojumiem (OV 2006, L 328, 59. lpp.).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP9449

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 12. februārī FTI Touristik GmbH iesniedza par Vispārējās tiesas (astotā palāta) 2017. gada 30. novembra spriedumu lietā T-475/16 FTI Touristik GmbH/Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs

(Lieta C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: FTI Touristik GmbH (pārstāve: A. Parr, advokāte)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs, Harald Prantner un Daniel Giersch

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt Vispārējās tiesas astotās palātas 2017. gada 30. novembra nolēmumu lietā T-475/16;
- piespriest EUIPO atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējās tiesas spriedumā esot pieļauts Regulas Nr. 207/2009⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums. Nolēmums neesot pietiekami pamatots. Neesot tikuši ņemti vērā visi faktiskie apstākļi, kuru mijiedarbībai ir nozīme saistībā ar sajaukšanas iespējas novērtēšanu. Tas veidojot kļūdu tiesību piemērošanā.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Kopienas preču zīmi (OV L 78, 1. lpp.) redakcijā ar grozījumiem (aizstāta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV L 154, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. februārī iesniedza Amtsgericht Düsseldorf (Vācija) – flightright GmbH/Eurowings GmbH

(Lieta C-130/18)

(2018/C 182/08)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Amtsgericht Düsseldorf

Pamatlietas puses

Prasītāja: flightright GmbH

Atbildētāja: Eurowings GmbH

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 ⁽¹⁾ 5. panta 1. punkta c) apakšpunkta iii) punkts ir jāsaprot tādējādi, ka tiesības uz kompensāciju saistībā ar lidojuma atcelšanu mazāk nekā 7 dienas pirms paredzētā izlidošanas laika zūd arī tad, ja maršruta maiņas dēļ pasažiera kopējais zaudētais laiks ir mazāk nekā 3 stundas, bet vairāk nekā 2 stundas, jo faktiskā ielidošana salīdzinājumā ar paredzēto ielidošanu kavējas par vairāk nekā 2 stundām, bet mazāk nekā 3 stundām?

⁽¹⁾ OV, L 46, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. februārī iesniedza *Arbeidsrechtbank Antwerpen* (Beļģija) – *Maria Vester/Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)*

(Lieta C-134/18)

(2018/C 182/09)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Maria Vester*

Atbildētāja: *Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)*

Prejudiciālie jautājumi

Vai tiek pārkāptas 1957. gada 25. marta Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 45. un 48. pantā noteiktās prasības, ja pēdējā kompetentā dalībvalsts, sākoties darbnespējai, pēc 52 nedēļu tādas darbnespējas gaidīšanas perioda beigām, kuras laikā ir tikuši piešķirti slimības pabalsti, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu ⁽¹⁾ 57. pantu, neatzīst tiesības uz invaliditātes pabalstiem un cita dalībvalsts, kura nav bijusi pēdējā kompetentā dalībvalsts, izskatot tiesību uz proporcionāliem invaliditātes pabalstiem pastāvēšanu, saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām piemēro 104 nedēļu ilgu gaidīšanas periodu?

Vai šādā gadījumā ar tiesībām uz brīvu pārvietošanos ir saderīga situācija, kad attiecīgā persona šajā gaidīšanas perioda pārtraukumā ir atkarīga no sociālās palīdzības vai arī no LESD 45. un 48. panta valstij, kura nav bijusi pēdējā kompetentā valsts, izriet pienākums izskatīt tiesību uz invaliditātes pabalstiem pastāvēšanu pēc tam, kad ir beidzies pēdējās kompetentās valsts tiesībās paredzētais gaidīšanas periods, arī ja valsts, kura nav bijusi pēdējā kompetentā valsts, tiesības to nepieļauj?

⁽¹⁾ OV 2004, L 166, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 23. februārī iesniedza *Landgericht Bonn* (Vācija) – *Antonio Romano, Lidia Romano/DSL Bank*

(Lieta C-143/18)

(2018/C 182/10)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Landgericht Bonn

Pamatlietas puses

Prasītāji: Antonio Romano, Lidia Romano

Atbildētāja: DSL Bank

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Direktīvas 2002/65/EK⁽¹⁾ 6. panta 2. punkta c) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu valsts tiesību normu vai praksi kā pamatlietā, kas neparedz, ka distances aizdevuma līgumu gadījumā nepiemēro atteikuma tiesības, ja līgums abpusēji ir pilnībā izpildīts pēc patērētāja skaidra lūguma, pirms patērētājs izmanto savas atteikuma tiesības?
- 2) Vai Direktīvas 2002/65/EK 4. panta 2. punkts, 5. panta 1. punkts, 6. panta 1. punkta otrā apakšpunkta otrais ievilkums un 6. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai atbilstīgi saņemtu valsts tiesībās atbilstoši Direktīvas 2002/65/EK 5. panta 1. punktam, 3. panta 1. punkta trešā apakšpunkta a) daļai paredzēto informāciju un lai patērētājs izmantotu atteikuma tiesības, saskaņā ar valsts tiesībām ir jāņem vērā neviens cits kā samērā informēts, uzmanīgs un apdomīgs vidusmēra patērētājs, ievērojot visus būtiskos faktus un ar attiecīgā līguma noslēgšanu saistītos apstākļus?
- 3) Ja atbilde uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzoša:

Vai Direktīvas 2002/65/EK 7. panta 4. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesību normu, kas pēc paziņota atteikuma no distances patēriņa kredītīguma paredz, ka piegādātājam papildus summai, ko tas no patērētāja ir saņēmis saskaņā ar distances līgumu, ir jāmaksā arī atlīdzība par šīs summas izmantošanu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV, L 271, 16. lpp.)

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 28. februārī iesniedza Hoge Raad der
Nederlanden (Nīderlande) – X BV/Staatssecretaris van Financiën**

(Lieta C-160/18)

(2018/C 182/11)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Hoge Raad der Nederlanden

Pamatlietas puses

Prasītāja un apelācijas sūdzības iesniedzēja: X BV

Atbildētājs un atbildētājs apelācijas tiesvedībā: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciālie jautājumi

1. Vai Regulas (EK) Nr. 1484/1995⁽¹⁾ 3. panta 2., 4. un 5. punkts, to skatot kopā ar Regulas (EK) Nr. 1234/2007⁽²⁾ 141. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētā kontroles mehānisma mērķis arī *ex post* pārbaudes gadījumā ir tikai nodrošināt, lai kompetentās iestādes savlaicīgi iegūtu informāciju par secīgu darījumu faktiem vai apstākļiem, kas rada šaubas par norādītās CIF importa cenas pareizību un var būt par pamatu detalizētai pārbaudei?

Vai arī pareizs ir pretējais viedoklis un Regulas Nr. 1484/1995 3. panta 2., 4. un 5. punktā raksturotais kontroles mehānisms arī *ex post* pārbaudes gadījumā ir jāinterpretē tādējādi, ka viens vai vairāki importētāja tālākpārdošanas darījumi par zemāku cenu nekā norādītā kravas CIF importa cena, pieskaitot maksājamo ievadmuītas nodokļa summu, neatbilst Kopienas tirgū noteiktajiem (pārdošanas) noteikumiem, un tādēļ jau šī iemesla dēļ ir jāmaksā papildu ievadmuīta? Vai atbildi uz pēdējo minēto jautājumu ietekmē tas, vai tālākpārdošanas darījumu vai darījumus importētājs ir veicis par cenu, kas ir zemāka par piemērojamo reprezentatīvo cenu? Vai šajā kontekstā ir svarīgi, ka reprezentatīvā cena laikposmā līdz 2009. gada 11. septembrim tika noteikta savādāk nekā pēc tam? Vai, lai atbildētu uz šiem jautājumiem, nozīme vēl ir arī tam, vai pircēji Savienībā ir ar importētāju saistīti uzņēmumi?

2. Ja no atbildēm uz pirmā jautājuma kompleksu izriet, ka tālākpārdošana ar zaudējumiem ir pietiekams pierādījums, ka norādītā CIF importa cena ir jānoraida, kā šādā gadījumā ir jānosaka maksājamā papildu ievadmuīta? Vai aprēķinu bāze jānosaka atbilstoši metodēm, kas attiecībā uz muītas vērtības noteikšanu ir paredzētas Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muītas kodeksa ⁽³⁾ izveidi 29.–31. pantā? Vai arī aprēķinu bāze ir jānosaka, tikai pamatojoties uz piemērojamo reprezentatīvo cenu? Vai Regulas (EK) Nr. 1234/2007 141. panta 3. punkts neparedz iespēju laikposmā līdz 2009. gada 11. septembrim izmantot attiecīgajā laikposmā noteikto reprezentatīvo cenu?
3. Ja no atbildēm uz pirmo un otro jautājumu izriet, ka, nosakot pienākumu maksāt papildu ievadmuītu, izšķiroša nozīme ir tam, ka importētie produkti Kopienas tirgū tika pārdoti ar zaudējumiem, un kā aprēķinu bāze, nosakot maksājamās papildu ievadmuītas apmēru, ir jāizmanto reprezentatīvā cena, vai Regulas (EK) Nr. 1484/95 3. panta 2., 4. un 5. punkts, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas 2001. gada 13. decembra spriedumu (*Kloosterboer Rotterdam B.V.*, C-317/99, ECLI: EU:C:2001:681), ir saderīgs ar Regulas (EK) Nr. 1234/2007 141. pantu?

⁽¹⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 1484/95 (1995. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus papildu ievadmuītas nodokļu sistēmas ieviešanai un papildu ievadmuītas nodokļu noteikšanai mājputnu gaļas un olu nozarē, kā arī ovalbumīnam, un atceļ Regulu Nr. 163/67/EEK (OV 1995, L 145, 47. lpp.)

⁽²⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1234/2007 (2007. gada 22. oktobris), ar ko izveido lauksaimniecības tirgu kopīgu organizāciju un paredz īpašus noteikumus dažiem lauksaimniecības produktiem (Vienotā TKO regula) (OV 2007, L 299, 1. lpp.)

⁽³⁾ OV 1992, L 302, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 1. martā iesniedza *Rechtbank Noord-Nederland* (Nīderlande) – HQ savā vārdā un kā sava nepilngadīgā bērna IP likumiskā pārstāve, *JO/Aegean Airlines SA*

(Lieta C-163/18)

(2018/C 182/12)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Noord-Nederland

Pamatlietas puses

Prasītāji: HQ savā vārdā un kā sava nepilngadīgā bērna IP likumiskā pārstāve, JO

Atbildētāja: *Aegean Airlines SA*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas Nr. 261/2004 ⁽¹⁾ 8. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pasažieris, kuram saskaņā ar (valsts tiesību sistēmā transponēto) Direktīvu 90/314/EEK par kompleksiem ceļojumiem, kompleksām brīvdienām un kompleksām ekskursijām ⁽²⁾ ir tiesības prasīt viņa biļetes cenas atlīdzinājumu no ceļojumu rīkotāja, vairs nevar prasīt nekādu atlīdzinājumu no gaisa pārvadātāja?

- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta apstiprinoša atbilde, vai pasažieris no gaisa pārvadātāja tomēr var prasīt viņa biļetes cenas atlīdzinājumu, ja ir jāizdara pieņēmums, ka ceļojumu rīkotājs, ja tas tiktu atzīts par atbildīgu, finansiāli nespēs faktiski atlīdzināt biļetes cenu un ceļojumu rīkotājs nav arī veicis nekādus preventīvus pasākumus, lai garantētu šo atlīdzinājumu?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (OV 2004, L 46, 1. lpp.).

⁽²⁾ Direktīva 90/314/EEK (1990. gada 13. jūnijs) par kompleksiem ceļojumiem, kompleksām brīvdienām un kompleksām ekskursijām (OV 1990, L 158, 59. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 7. martā iesniedza *Arbeitsrechtbank Gent* (Beļģija) – *Ronny Rohart/Federale Pensioendienst*

(Lieta C-179/18)

(2018/C 182/13)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Iesniedzējtiesa

Arbeitsrechtbank Gent

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Ronny Rohart*

Atbildētājs: *Federale Pensioendienst*

Prejudiciālais jautājums

Vai lojālas sadarbības princips, kas paredzēts LES 4. panta 3. punktā, kopsakarā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumiem, kas pieņemti ar Padomes 1968. gada 29. februāra Regulu (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68⁽¹⁾, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kas, aprēķinot darba ņēmēja vecuma pensiju, pamatojoties uz šajā dalībvalstī pabeigto sniegumu, liedz ņemt vērā militāro dienestu, ko attiecīgā persona ir pildījusi attiecīgajā dalībvalstī, jo militārā dienesta laikā un arī pēc tam attiecīgā persona nepārtraukti ir bijusi Eiropas Savienības ierēdnis un tādēļ neizpilda dalībvalsts tiesiskajā regulējumā paredzētos pielīdzināšanas nosacījumus?

⁽¹⁾ Padomes Regulā (EEK, Euratom, EOTK) Nr. 259/68 (1968. gada 29. februāris), ar ko nosaka Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību, kā arī paredz īpašus Komisijas ierēdņiem uz laiku piemērojamus pasākumus (Civildienesta noteikumi) (OV 1968, L 56, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 9. martā iesniedza *Consiglio di Stato* (Itālija) – *Agrenergy Srl/Ministero dello Sviluppo Economico*

(Lieta C-180/18)

(2018/C 182/14)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Consiglio di Stato

Pamatlietas puses

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Agrenergy Srl

Atbildētāja apelācijas instancē: Ministero dello Sviluppo Economico

Prejudiciālais jautājums

Vai Direktīvas 2009/28/EK⁽¹⁾ 3. panta 3. punkta a) apakšpunkts – arī ņemot vērā vispārējo tiesiskās palāvības aizsardzības principu un kopējo direktīvā paredzēto regulējuma sistēmu attiecībā uz elektroenerģijas ražošanas no atjaunojamiem energoresursiem veicināšanu – ir jāinterpretē tādējādi, ka tas izslēdz tāda valsts tiesiskā regulējuma saderību ar Eiropas Savienības tiesībām, kurā Itālijas valdībai ir atļauts ar vēlākiem īstenošanas dekrētiem samazināt – un pat samazināt līdz nullei – agrāk noteiktos veicinošos tarifus?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/28/EK (2009. gada 23. aprīlis) par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK (OV L 140, 16. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 12. martā iesniedza Tribunal Central Administrativo Sul (Portugāle) – Fazenda Pública/Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Lieta C-184/18)

(2018/C 182/15)

Tiesvedības valoda – portugāļu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Central Administrativo Sul

Pamatlietas puses

Prasītāja: Fazenda Pública

Atbildētāji: Carlos Manuel Patrício Teixeira, Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Prejudiciālais jautājums

Vai Eiropas Kopienu līguma 12., 56., 57. un 58. pantu [tagad – Līguma par Eiropas Savienības darbību 18., 63., 64. un 65. pants] ir jāinterpretē tādējādi, ka pretrunā tiem ir tāds valsts tiesiskais regulējums kā pamatlietā apstrīdētais (*Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Singulares* (Fizisko personu ienākumu nodokļa kodekss), kas ir apstiprināts ar 1988. gada 30. novembra Dekrētlīkumu Nr. 442-A/88, tā redakcijā, kas izriet no 2001. gada 27. decembra Likuma Nr. 109-B/2001, 43. panta 2. punkts, saskaņā ar kuru kapitāla pieaugumam, kas gūts no darījuma saistībā ar dalībvalstī (Portugāle) esoša nekustamā īpašuma atsavināšanu, ja to veicis minētās dalībvalsts pilsonis, kas ir trešās valsts (Angola) rezidents, tiek piemērots lielāks nodoklis nekā tas, ko piemēro šāda paša veida darījuma rezultātā gūtam kapitāla pieaugumam, ko guvis tās valsts rezidents, kurā atrodas šis nekustamais īpašums?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 9. martā iesniedza Tribunal Supremo (Spānija) – Oro Efectivo S.L./Diputación Foral de Bizkaia

(Lieta C-185/18)

(2018/C 182/16)

Tiesvedības valoda – spāņu

Iesniedzējtiesa

Tribunal Supremo

Pamatlietas puses

Kasācijas sūdzības iesniedzēja: Oro Efectivo S.L.

Otra puse kasācijas tiesvedībā: Diputación Foral de Bizkaia

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes Direktīvai 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu⁽¹⁾ un nodokļu neitralitātes principam, kas izriet no šīs direktīvas, kā arī Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai, kurā šī direktīva ir interpretēta, ir pretrunā tāds valsts tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dalībvalsts var pieprasīt uzņēmējam vai profesionālim samaksāt netiešu nodokli, kas nav pievienotās vērtības nodoklis (PVN), par kustama īpašuma (konkrēti, zelts, sudrabs vai rotaslietas) iegādi no privātpersonas, ja

- 1) iegādātā prece – veicot tās apstrādi un turpmāku nodošanu – ir paredzēta minētā uzņēmēja saimnieciskajai darbībai;
- 2) tiks veikti ar PVN apliekami darījumi, iegādāto precī no jauna laižot uzņēmējdarbības aprītē, un
- 3) saskaņā ar šajā valstī piemērojamajiem tiesību aktiem uzņēmējam vai profesionālim saistībā ar šiem darījumiem nav atļauts atskaitīt nodokli, kas ir samaksāts par pirmo no minētajām iegādēm?

⁽¹⁾ OV 2006, L 347, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2018. gada 15. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-192/18)

(2018/C 182/17)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: A. Szymtkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, ieviešot 2017. gada 12. jūlija Likuma par grozījumiem Likumā par vispārējās jurisdikcijas tiesu iekārtu [*Ustawa o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych*] 13. panta 1., 2. un 3. punktā atšķirīgu to sieviešu un vīriešu pensionēšanās vecumu, kas pilda vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešu, Augstākās tiesas tiesnešu un prokuroru funkcijas, Polijas Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. pantā un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos, piemērošanu (pārstrādāta versija)⁽¹⁾, 5. panta a) punktā un 9. panta 1. punkta f) apakšpunktā paredzētos pienākumus, kā arī,
- iepriekš minētā likuma 13. panta 1. punktā samazinot pensionēšanās vecumu vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem un vienlaikus atzīstot Tieslietu ministram tiesības pagarināt tiesnešu aktīvā dienesta laikposmu, pamatojoties uz iepriekš minētā likuma 1. panta 26. punkta b) un c) apakšpunktu, Polijas Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienību 19. panta 1. punkta otrajā daļā, skatītā kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, paredzētos pienākumus;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija apgalvo, ka Polijas Republika, ieviešot 2017. gada 12. jūlija Likuma par grozījumiem Likumā par vispārējās jurisdikcijas tiesu iekārtu 13. panta 1., 2. un 3. punktā atšķirīgu to sieviešu un vīriešu pensionēšanās vecumu, kas pilda vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešu, Augstākās tiesas tiesnešu un prokuroru funkcijas, kā arī iepriekš minētā likuma 13. panta 1. punktā samazinot pensionēšanās vecumu vispārējās jurisdikcijas tiesu tiesnešiem, un vienlaikus atzīstot Tieslietu ministram tiesības pagarināt tiesnešu aktīvā dienesta laikposmu, pamatojoties uz iepriekš minētā likuma 1. panta 26. punkta b) un c) apakšpunktu, Polijas Republika nav izpildījusi Līguma par Eiropas Savienības darbību 157. pantā, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/54/EK (2006. gada 5. jūlijs) par tāda principa īstenošanu, kas paredz vienlīdzīgas iespējas un attieksmi pret vīriešiem un sievietēm nodarbinātības un profesijas jautājumos, piemērošanu (pārstrādāta versija) 5. panta a) punktā un 9. panta 1. punkta f) apakšpunktā, kā arī Līguma par Eiropas Savienību 19. panta 1. punkta otrajā daļā, skatītā kopā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, paredzētos pienākumus.

(¹) OV L 204, 23. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. martā iesniedza *Cour d'appel de Mons* (Beļģija) – *Mydibel SA/État belge*

(Lieta C-201/18)

(2018/C 182/18)

Tiesvedības valoda – franču

Iesniedzējtiesa

Cour d'appel de Mons

Pamatlietas puses

Prasītāja: *Mydibel SA*

Atbildētāja: *État belge*

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (¹) 14., 15., 168., 184., 185., 187. un 188. pants ir jāinterpretē un jāpiemēro tā, ka ir jāpārskata/jāiekasē PVN attiecībā uz nekustamiem ražošanas līdzekļiem, kas sākotnēji ticis pareizi atskaitīts, ja šie nekustamie ražošanas līdzekļi ir bijuši “sale and lease back” darījuma objekts (pārdošana un atpakaļnoma), ievērojot to, ka:

- “sale [and] lease back” ir noformēts ar kombinētu un vienlaicīgu ilgtermiņa nomas tiesību piešķiršanu (kas ir pagaidu lietu tiesības), ko nodokļa maksātājs piešķir divām finanšu institūcijām, un līzingu, ko šīs divas finanšu institūcijas ir piešķirušas nodokļu maksātājam;
- šis “sale [and] lease back” darījums ir tīri finansiāls darījums ar nolūku palielināt nodokļu maksātāja likviditāti;
- “sale [and] lease back” (pārdošana un atpakaļnoma) darījumam nav ticis piemērots PVN;
- nekustamais ražošanas līdzeklis ir palicis nodokļu maksātāja īpašumā, un nodokļu maksātājs to ir izmantojis ar nodokli apliekamai darbībai nepārtraukti un ilgstoši, gan pirms darījuma, gan arī pēc tā.

Vai iepriekš minēto normu interpretācija un piemērošana, kuras dēļ ir jāveic sākotnēji atskaitītā PVN pārskatīšana/iekasēšana, ir saskaņā ar PVN neitralitātes principu un/vai vienlīdzīgas attieksmes principu?

⁽¹⁾ OV L 347, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2018. gada 23. martā – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-206/18)

(2018/C 182/19)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: J. Samadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/26/ES (2014. gada 26. februāris) par autortiesību un blakustiesību kolektīvo pārvaldījumu un muzikālo darbu tiesību lietošanai tiešsaistē daudzteritoriālo licencēšanu iekšējā tirgū ⁽¹⁾ prasības, vai katrā ziņā nepaziņojot šos aktus Komisijai, Polijas Republika nav izpildījusi minētas direktīvas 43. pantā paredzētos pienākumus;
- noteikt atbilstoši LESD 260. panta 3. punktam Polijas Republikai periodisku naudas soda maksājumu par pienākuma paziņot par Direktīvas 2014/26/ES transponēšanas pasākumiem neizpildi ar dienas likmi 87 612 EUR, kas maksājama no sprieduma šajā lietā pasludināšanas dienas;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/26/ES par autortiesību un blakustiesību kolektīvo pārvaldījumu un muzikālo darbu tiesību lietošanai tiešsaistē daudzteritoriālo licencēšanu iekšējā tirgū 43. panta 1. punktu, dalībvalstīm bija jāievieš normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības, līdz 2016. gada 10. aprīlim. Dalībvalstīm par to nekavējoties bija jāpaziņo Komisijai.

2017. gada 22. novembrī Polijas Republika iesniedza Komisijai 3 jau pastāvošus tiesību aktus, ar kuriem Direktīva 2014/26/ES ir transponēta tikai daļēji. Tā kā Polijas Republika vēl nav pieņēmusi Polijas tiesību sistēmā, kā arī nav īstenojusi visas vajadzīgās normas, Komisija nolēma celt prasību Savienības Tiesā.

Prasības pieteikumā Komisija lūdz noteikt Polijas Republikai periodisku naudas soda maksājumu ar dienas likmi 87 612 EUR, kas ir maksājama no sprieduma šajā lietā pasludināšanas dienas. Šī likme tika noteikta, ņemot vērā neizpildi, neizpildes ilgumu un vajadzību nodrošināt preventīvu iedarbību.

⁽¹⁾ OV L 84, 72. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 27. martā *Électricité de France (EDF)* iesniedza par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2018. gada 16. janvāra spriedumu lietā T-747/15 EDF/Komisija

(Lieta C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Électricité de France (EDF)* (pārstāvis: M. Debroux, advokāts)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Francijas Republika

Prasījumi

Galvenokārt:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- lemt par prasību pirmajā instancē, to apmierinot, un līdz ar to atceļot Komisijas 2015. gada 22. jūlija Lēmuma (ES) 2016/154 par valsts atbalstu SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾;

pakārtoti:

- pieņemt galīgo nolēmumu par prasības pirmajā instancē pirmo pamatu un otrā pamata pirmo daļu, apmierināt otrā pamata pirmo daļu un līdz ar to, nospriest, ka tirgus ekonomikas dalībnieka princips ir piemērojams apstrīdētajam pasākumam;
- nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējā tiesai citā sastāvā, lai tā lemtu par citiem pamatiem un argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izklāstījusi savā 2015. gada 22. decembra prasības pieteikumā, un atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem pirmajā instancē;

vēl pakārtotāk:

nosūtīt lietu atpakaļ Vispārējā tiesai citā sastāvā, lai tā lemtu par visiem pamatiem un argumentiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja ir izklāstījusi savā 2015. gada 22. decembra prasības pieteikumā (ieskaitot pakārtoti norādītos pamatus), un atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem pirmajā instancē;

katrā ziņā:

piespriest Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda četrus prioritāros pamatus un vienu pakārtoto pamatu.

Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots Vispārējās tiesas 2009. gada 15. decembra sprieduma lietā T-156/04 EDF/Komisija *res judicata* spēks. Pārsūdzētajā spriedumā apstrīdētais pasākums esot identificēts kā atbrīvojums no nodokļa pretēji 2009. gada 15. decembra spriedumam, kas pasludināts tajā pašā lietā un kurā ir tieši noraidīta šāda pieeja. Lai pamatotu šo atšķirību apstrīdētā pasākuma identificēšanā, šķiet, ka pārsūdzētajā spriedumā tiek netieši, nepamatoti norādīta nepieciešamība interpretēt 2009. gada 15. decembra spriedumu no Tiesas 2012. gada 5. jūnija apstiprinošā sprieduma (C-124/10 P) "skatpunkta". Taču šajā spriedumā Tiesa nav spriedusi par apstrīdētā pasākuma identificēšanu, kas ir fakti konstatācija.

Ar otro pamatu tiek apgalvota Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšana. Šie pierādījumi, ar kuriem tiek aprakstīta faktiski īstenotā EDF kapitāla pārstrukturēšana, neļauj identificēt apgalvoto atbrīvojumu no nodokļa, kuru esot identificējusi Vispārējā tiesa.

Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka nav ievēroti pienākumu veikt rūpīgu un objektīvu pārbaudi būtība un tvērums, kuri ir noteikti jaunākajā Tiesas judikatūrā un it īpaši 2007. gada 20. septembra spriedumā lietā C-300/16 P *Frucona Košice*, par kuru tomēr ir tikuši iesniegti rakstveida apsvērumi Vispārējā tiesā.

Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākuma norādīt pamatojumu gan saistībā ar attiecīgā pasākuma identificēšanu, gan neapspriežot apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas pamatoti ar spriedumu lietā *Frucona Košice*.

Visbeidzot, ar pakārtoti norādīto pamatu tiek apgalvota kļūda tiesību piemērošanā, identificējot apgalvoto atbalstu kā jaunu atbalstu, lai gan tas būtu bijis jākvalificē par pastāvošu atbalstu.

(¹) OV L 34, 152. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 9. aprīlī Itālijas Republika iesniedza par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2018. gada 25. janvāra spriedumu lietā T-91/16 Itālija/Komisija

(Lieta C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Itālijas Republika (pārstāvji: G. Palmieri, pārstāvis, un P. Gentili, *avvocato dello Stato*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Prasījumi

— Itālijas Republika lūdz Tiesu atbilstoši Tiesas statūtu 56. un 58. pantam atcelt 2018. gada 25. janvāra spriedumu, kuru Eiropas Savienības Vispārējā tiesa pasludinājusi lietā T-91/16, kurš paziņots 2018. gada 29. janvārī un kura priekšmets ir Komisijas Lēmuma C(2015) 9413 (2015. gada 17. decembris), kas paziņots 2015. gada 18. decembrī un kurš attiecas uz Eiropas Sociāla Fonda atbalsta samazinājumu Sicīlijas operatīvajai programmai, kas ietilpst Kopienas atbalsta sistēmā Kopienas struktūrpalīdzības sniegšanai Itālijas reģionos, uz kuriem attiecas mērķis Nr. 1 (POR *Sicilia* 2000-2006), atcelšana; un atcelt pēdējo minēto lēmumu.

Pamati un galvenie argumenti

Itālijas Republika Tiesā ir pārsūdzējusi 2018. gada 25. janvāra spriedumu lietā T-91/16, ar ko Eiropas Savienības Vispārējā tiesa noraidīja Itālijas prasību pret **Komisijas 2015. gada 17. decembra Lēmumu C(2015) 9413, kas paziņots 2015. gada 18. decembrī, par Eiropas Sociālā fonda sniegtā atbalsta samazināšanu Sicīlijas operatīvajai programmai, kas ietilpst Kopienas atbalsta sistēmā Kopienas struktūrpalīdzības sniegšanai Itālijas reģionos, uz kuriem attiecas mērķis Nr. 1 (POR *Sicilia* 2000–2006)**

Pirmais pamats. Regulas Nr. 1260/99 (¹) 39. panta, Regulas Nr. 438/[2001] (²) 4., 6. un 10. panta, LESD 317. panta un pierādīšanas pienākuma principa pārkāpums.

Vispārējā tiesa nav norādījusi, ka no pašiem tās konstatētajiem faktiem izriet, ka 2008. gadā Komisijas atkārtoti uzsāktā pārbaude attiecās uz tiem pašiem izdevumiem, kas jau ar pozitīvu iznākumu bija pārbaudīti 2005. un 2006. gadā, un nebija atklājušies nekādi jauni fakti.

Otrais pamats. Regulas Nr. 1260/99 39. panta, Regulas Nr. 1083/2006⁽³⁾ 100. panta, Regulas Nr. 1303/2013⁽⁴⁾ 145. panta un labas pārvaldības, sacīkstes un tiesiskās palāvības principu pārkāpums.

Vispārējā tiesa, nenorādot iemeslu, par pamatotu uzskatīja korekcijas procedūras kopējo ilgumu, kas bija lielāks par septiņiem gadiem un kurā Komisija būtībā rīkojās tādā veidā, lai sešu mēnešu obligātais termiņš, sākot no uzklaustīšanas, kas ir paredzēts, lai pieņemtu galīgo lēmumu, sāktos brīdī, kuru tā pati ir diskrecionāri noteikusi, tādējādi zūdot termiņa obligātajam raksturam.

Trešais pamats. Regulas Nr. 1260/99 39. panta 2. un 3. punkta un Regulas Nr. 438/2001 10. panta pārkāpums. Faktu sagrozīšana.

Vispārējā tiesa konstatēja, ka šajā lietā atklātais kļūdas līmenis būtiski atšķiras laikā attiecībā uz laikposmiem pirms un pēc 2006. gada 31. decembra; kā arī saistībā ar izdevumiem, kuri attiecas uz "saskanīgiem" projektiem vai citiem projektiem. Tomēr tā nelikumīgi par pareizu uzskatīja korekciju, kas pamatota ar vienota kļūdas līmeņa 32,65 % apmērā ekstrapolāciju, kas bez atšķirībām bija attiecināts uz visiem programmas darbības gadiem un visiem projektu veidiem. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pārkāpusi korekciju samērīguma un paraugu reprezentatīvā rakstura principus.

⁽¹⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1260/1999 (1999. gada 21. jūnijs), ar ko paredz vispārīgus noteikumus par struktūrfondiem (OV L 161, 1. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 438/2001 (2001. gada 2. marts), ar ko paredz sīki izstrādātus īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1260/1999 attiecībā uz vadības un kontroles sistēmām, ko piemēro no struktūrfondiem piešķirtajai palīdzībai (OV L 63, 21. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1083/2006 (2006. gada 11. jūlijs), ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu un atceļ Regulu (EK) Nr. 1260/1999 (OV L 210, 25. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1303/2013 (2013. gada 17. decembris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu, Eiropas Lauksaimniecības fondu lauku attīstībai un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu, Kohēzijas fondu un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fondu un atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006 (OV L 347, 320. lpp.).

VISPĀRĒJĀ TIESA

Vispārējās tiesas 2018. gada 11. aprīļa spriedums – H/Padome

(Lieta T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(Kopējā ārpolitika un drošības politika — Valsts eksperts, kas norīkots EUPM Bosnijā un Hercegovinā — Lēmums par iecelšanu citā amatā — EUPM vadītāja kompetence iecelt citā amatā norīkotu valsts personāla locekli — Pienākums norādīt pamatojumu — Pilnvaru nepareiza izmantošana — Acīmredzama kļūda vērtējumā — Psiholoģiska vardarbība)

(2018/C 182/22)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: H (pārstāvis: M. Velardo, advokāts)

Atbildētāja: Eiropas Savienības Padome (pārstāvji: A. Vitro un F. Naert)

Priekšmets

Pirmkārt, par prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt, pirmām kārtām, Eiropas Savienības policijas misijas (EUPM) Bosnijā un Hercegovinā personāla vadītāja 2010. gada 7. aprīļa lēmumu, ar kuru prasītāja tika pārcelta uz *Criminal Justice Adviser – Prosecutor* amatu reģionālajā birojā Baņā Lukā [*Banja Luka*] (Bosnija un Hercegovina), un, otrām kārtām, 2010. gada 30. aprīļa lēmumu, kuru ir parakstījis EUPM misijas vadītājs un uz kuru ir ietverta atsauce Padomes Lēmuma 2009/906/KĀDP (2009. gada 8. decembris) par Eiropas Savienības policijas misiju (EUPM) Bosnijā un Hercegovinā (*BiH*) (OV 2009, L 322, 22. lpp.) 6. pantā, ar ko ir apstiprināts 2010. gada 7. aprīļa lēmums, un, otrkārt, par prasību, kas pamatota ar LESD 268. pantu, atbildzināt prasītājai apgalvoti nodarītos zaudējumus.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt.
- 2) H atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 221, 14.8.2010.

Vispārējās tiesas 2018. gada 10. aprīļa spriedums – Alcogroup un Alcodis/Komisija

(Lieta T-274/15) ⁽¹⁾

(Prasība atcelt tiesību aktu — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Bioetanola un etanola tirgus — Administratīvais process — Lēmums, ar kuru uzdod veikt pārbaudi — Komisijas izmeklēšanas pilnvaras — Advokātu un klientu saziņas konfidencialitātes aizsardzība — Dokumentu apmaiņa pēc iepriekšējās pārbaudes — Komisijas atteikums apturēt attiecīgās pārkāpuma procedūras — Nepārsūdzams akts — Nepieņemamība)

(2018/C 182/23)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Alcogroup (Brisele, Beļģija) un Alcodis (Brisele) (pārstāvji: P. de Bandt, J. Dewispelaere un J. Probst, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka un F. Jimeno Fernández)

Personas, kas iestājušās lietā prasītājas prasījumu atbalstam: Orde van Vlaamse Balies (Brisele) (pārstāvji: sākotnēji T. Bontinck un P. Goffinet, vēlāk F. Wijckmans, S. Engelen un S. De Keer, advokāti), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Brisele) (pārstāvji: T. Bontinck, A. Guillerme un P. Goffinet, advokāti) un Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Brisele) (pārstāvji: T. Bontinck, A. Guillerme un P. Goffinet, advokāti)

Priekšmets

Prasība, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru lūdz atcelt Alcogroup, kā arī visiem tās tiešā vai netiešā veidā kontrolētajiem uzņēmumiem, tostarp Alcodis, adresēto Komisijas 2015. gada 12. marta Lēmumu C(2015) 1769 final par procedūru saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu (AT.40244 – Bioethanol) un Komisijas 2015. gada 8. maija vēstuli, kas adresēta Alcogroup izmeklēšanās AT.40244 – Bioethanol un AT.40054 – Oil and Biofuel Markets.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt kā nepieņemamu.
- 2) Alcogroup un Alcodis sedz savus tiesāšanās izdevumus paši, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus saistībā ar pagaidu noregulējuma procedūru.
- 3) Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone un Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles savus tiesāšanās izdevumus šajā instancē sedz paši.

(¹) OV C 279, 24.8.2015.

Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 22. marta rīkojums – Valencia Club de Fútbol/Komisija (Lieta T-732/16 R)

(Pagaidu noregulējums — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Spānija sniegusi atsevišķiem profesionāliem futbola klubiem — Valsts iestādes piešķirta valsts garantija — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Steidzamības neesamība)

(2018/C 182/24)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Valencia Club de Fútbol, SAD (Valensija, Spānija) (pārstāvji: J. García-Gallardo Gil-Fournier un A. Guerrero Righetto, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: G. Luengo, B. Stromsky un P. Němečková, pārstāvji)

Persona, kas iestājusies lietā prasītājas prasījumu atbalstam: Spānijas Karaliste (pārstāvis: A. Gavela Llopis)

Priekšmets

Pieteikums, kas ir pamatots ar LESD 278. un 279. pantu un ar kuru tiek lūgts apturēt Komisijas Lēmuma (ES) 2017/365 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ko Spānija sniegusi Valencia Club de Fútbol, Hércules Club de Fútbol, SAD un Elche Club de Fútbol, SAD (OV 2017, L 55, 12. lpp.) izpildi.

Rezolutīvā daļa:

- 1) Pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt.

- 2) 2016. gada 10. novembra rīkojumu lietā Valencia Club de Fútbol/Komisija (T-732/16 R) atcelt.
- 3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

**Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2018. gada 22. marta rīkojums – Hércules Club de Fútbol/Komisija
(Lieta T-766/16 R)**

(Pagaidu noregulējums — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Spānija sniegusi atsevišķiem profesionāliem futbola klubiem — Valsts iestādes piešķirta valsts garantija — Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu — Pieteikums par piemērošanas apturēšanu — Steidzamības neesamība)

(2018/C 182/25)

Tiesvedības valoda – spāņu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Hércules Club de Fútbol, SAD (Alikante, Spānija) (pārstāvji: S. Rating un Y. Martínez Mata, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: G. Luengo, B. Stromsky un P. Nēmečková)

Persona, kas iestājusies lietā prasītāja prasījumu atbalstam: Spānijas Karaliste (pārstāvis: A. Gavela Llopis)

Priekšmets

Pieteikums, kas ir pamatots ar LESD 278. un 279. pantu un ar kuru tiek lūgts apturēt Komisijas Lēmuma (ES) 2017/365 (2016. gada 4. jūlijs) par valsts atbalstu SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP), ko Spānija sniegusi Valencia Club de Fútbol, Hércules Club de Fútbol, SAD un Elche Club de Fútbol, SAD (OV 2017, L 55, 12. lpp.) izpildi.

Rezolutīvā daļa:

- 1) Pieteikumu par pagaidu noregulējumu noraidīt.
- 2) 2016. gada 11. novembra rīkojumu lietā Hércules Club de Fútbol/Komisija (T-766/16 R) atcelt.
- 3) Lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem atlikt.

**Vispārējās tiesas 2018. gada 21. marta rīkojums – Eco-Bat Technologies u.c./Komisija
(Lieta T-361/17) ⁽¹⁾**

(Prasība atcelt tiesību aktu — Aizliegtas vienošanās — Automašīnu akumulatoru pārstrādes tirgus — Lēmums, ar ko groza lēmumu, ar kuru konstatēts EKL 101. panta pārkāpums un uzlikti naudas sodi — Termiņš prasības celšanai — Termiņa sākums — Nokavējums — Nepieņemamība)

(2018/C 182/26)

Tiesvedības valoda – angļu.

Lietas dalībnieki

Prasītājas: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, AAPvienotā Karaliste), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Vācija) un Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Francija) (pārstāvji: M. Brealey, QC, I. Vandenborre un S. Dionnet, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski un J. Szczodrowski)

Priekšmets

Prasība, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt, pirmkārt, Komisijas Lēmumu C(2017) 900, *final*, (2017. gada 8. februāris) par procedūru saskaņā ar LESD 101. pantu (lieta AT.40018 – Automašīnu akumulatoru pārstrāde), kurā ir izdarīti labojumi ar Komisijas 2017. gada 6. aprīļa Lēmumu C(2017) 2223, *final*, un, otrkārt, samazināt prasītājām uzlikto naudas sodu.

Rezolutīvā daļa:

- 1) *Prasību noraidīt kā nepieņemamu.*
- 2) *Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH un Société traitements chimiques des métaux (STCM) atlīdzina tiesāšanās izdevumus.*

⁽¹⁾ OV C 318, 25.9.2017.

Vispārējās tiesas 2018. gada 21. marta rīkojums – UD/Komisija

(Lieta T-574/17) ⁽¹⁾

(Civildienests — Apgādnieka zaudējuma pensijas saņēmējs — Sociālais nodrošinājums — Atteikums izsniegt iepriekšēju atļauju atlīdzināt atsevišķus medicīniskos izdevumus — Jauns lūgums — Apstiprinošs akts — Termiņš prasības celšanai — Nepieņemamība)

(2018/C 182/27)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: UD (pārstāvji: S. Orlandi un T. Martin, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: T. Bohr un M. Mensi)

Priekšmets

Prasība, kas pamatota ar LESD 270. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas lēmumu, ar ko ir atteikts izsniegt prasītājam iepriekšēju atļauju atlīdzināt atsevišķus medicīniskos izdevumus.

Rezolutīvā daļa

- 1) *Prasību noraidīt kā nepieņemamu.*
- 2) *UD sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.*

⁽¹⁾ OV C 369, 30.10.2017.

Prasība, kas celta 2018. gada 24. janvārī – Giove Gas/EUIPO – Primagaz (“KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA”)

(Lieta T-34/18)

(2018/C 182/28)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Giove Gas Srl (Tarquinia, Itālija) (pārstāvji: A. Bergonzini un F. Dinelli, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *Compagnie des gaz de petrole Primagaz* (Parīze, Francija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: prasītāja

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības grafiska preču zīme, kas ietver vārdiskus elementus “KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA” – reģistrācijas pieteikums Nr. 14 740 559

Informācija par procesu EUIPO: iebildumu process

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2017. gada 27. novembra lēmums lietā R 1271/2017–2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pilnībā grozīt apstrīdēto lēmumu;
- uzlikt pienākumu reģistrēt preču zīmi.

Izvirzītais pamats:

- Regulas 1001/2017 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2018. gada 5. martā – Szegedi/Parlaments

(Lieta T-135/18)

(2018/C 182/29)

Tiesvedības valoda – ungāru

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Csanád Szegedi* (Budapešta, Ungārija) (pārstāvis: *Kristóf Bodó*, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra izsniegto paziņojumu par parādu Nr. 2017-1635;
- atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsēkretāra 2017. gada 30. novembrī pieņemto piedziņas lēmumu par summu 264 196,11 EUR apmērā.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītājs izvirza septiņus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ģenerālsēkretāra lēmumā ietvertie secinājumi par ceļa izdevumu atlīdzināšanu un reģistrētiem deputātu palīgiem ir pretrunā objektīvajai realitātei. Prasītājs esot lūdzis atlīdzināt ceļa izdevumus vienīgi gadījumos, kad viņam uz to bija tiesības atbilstoši Eiropas Parlamenta Prezidija Lēmumam Nr. 2009/C 159/01 par Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas pasākumiem.

Lēmumā minētie reģistrētie deputātu palīgi, kuriem ir līgumiskas attiecības ar Eiropas Parlamentu, veica atbalsta uzdevumus attiecībā uz prasītāja deputāta pienākumu pildīšanu Briselē un Strasbūrā.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts procesuālo tiesību vienlīdzības princips.

Prasītājam neesot bijusi piekļuve ģenerālsēkretāra lēmumā ietvertos faktus atbalstošiem pierādījumiem. Lai gan prasītājs to rakstveidā esot lūdzis, ģenerālsēkretārs viņam šos pierādījumus neesot sniedzis, un tādējādi viņam visu laiku esot bijusi liegta iespēja sniegt apsvērumus par lietas būtību. Ģenerālsēkretāra lēmums, uz kuru ir balstīts paziņojums par parādu – kā prasītāju ietekmējošs tiesību akts – esot ticis pieņemts, pārkāpjot objektīva un taisnīga procesa un procesuālo tiesību vienlīdzības principus, kā arī prasītāja tiesības uz aizstāvību.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka ģenerālsēkretāra lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā attiecībā uz pierādīšanas pienākumu. Pretēji ģenerālsēkretāra lēmumā apgalvotajam Vispārējās tiesas 2014. gada 10. oktobrī pasludinātā sprieduma lietā T-479/13, *Marciani*/Parlamenta 54. punktā minētie argumenti nevarot tikt uzskatīti par piemērojamiem šajā lietā tieši tāpēc, ka deputāta *Marciani* gadījumā bija jāpiemēro t.s. DIP noteikumi [Noteikumi par Eiropas Parlamenta deputātu izdevumiem un piemaksām], savukārt prasītāja kā [Eiropas Parlamenta] deputāta mandāta laikā jau bija spēkā Padomes Regula (EK) Nr. 160/2009.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka trūkst juridiska pamata reģistrētajiem deputātu palīgiem izmaksātā atalgojuma atmaksāšanai. Šim pamatam ir divas daļas:

Ar ceturto pamata pirmo daļu tiek apgalvots, ka starp prasītāju un Eiropas Parlamentu nepastāv tiesiskas attiecības. Kopš Regulas (EK) Nr. 160/2009 stāšanās spēkā Eiropas Parlamentam, nevis deputātam esot tiesiskas attiecības ar reģistrētu deputāta palīgu, un Eiropas Parlaments neatlīdzinot izdevumus, bet gan maksājot atalgojumu. Kas attiecas uz reģistrēto deputāta palīgu attiecīgajām darba tiesiskajām attiecībām, prasītājam neesot nekādu līgumisku attiecību ar Eiropas Parlamentu. Eiropas Parlaments prasītājam neesot maksājis attiecīgo reģistrētā deputāta palīga atalgojumu. Nepastāvot tiesiskajām attiecībām un juridiskajam pamatam, prasītājam nevarot būt nekāda atmaksāšanas pienākuma attiecībā pret Eiropas Parlamentu.

Ar ceturto pamata otro daļu tiek apgalvots, ka ar reģistrēto deputāta palīgu darbu nesaistīta ārēja darbība nerada nekādas tiesības uz izmaksātā atalgojuma atmaksāšanu. Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 12. pantā neesot aizliegts veikt ar dienestu nesaistītu darbību, bet vienīgi prasīts saņemt iecelēj institūcijas atļauju. Savukārt gadījumā, kad atļauja netiek lūgta, tiesiskajā regulējumā neesot paredzētas sankcijas izmaksātā atalgojuma pilnīgas atmaksāšanas veidā.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka tiesību norma, ar kuru tiek radīts pienākums, nevar tikt piemērota ar atpakaļejošu spēku. Ģenerālsēkretāra lēmuma 8. punktā kā viens no secinājuma juridiskajiem pamatojumiem esot minēts īstenošanas pasākumu 39.a pants, lai gan Eiropas Parlamenta Prezidija Lēmums Nr. 2015/C 397/03, ar ko groza Eiropas Parlamenta deputātu nolikuma īstenošanas noteikumus, ir piemērojams no 2016. gada 1. janvāra un tādējādi tam nevarot būt nozīmes šajā strīdā.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka nav izpildīts pienākums norādīt pamatojumu un ir pārkāpts samērīguma princips attiecībā uz apmēra noteikšanu. Prasītā summa neesot pamatota ne ar sīku skaidrojumu, ne ar aprēķina metodi, un tiekot pieņemts, ka deputāta palīgs nekad nav strādājis prasītāja labā.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots, ka tika veikts ceļa izdevumu atlīdzināšanas pieprasījumam pievienotā ceļošanas datumu pamatojošā dokumenta vērtējums, kurā esot notikusi atkāpšanās no tā mērķa un esot izdarīts nepamatots secinājums.

Prasība, kas celta 2018. gada 16. martā – *Chrysses Demetriades & Co. un Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co*/Padome u.c.

(Lieta T-198/18)

(2018/C 182/30)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Chrysses Demetriades & Co. LLC* (Limassol, Kipra), *Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC* (Limassol) (pārstāvis: *P. Tridimas, barrister*)

Atbildētājas: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija, Eiropas Centrālā banka, Eurogrupa un Eiropas Savienība

Prasītāju prasījumi

Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- piespriest atbildētājām izmaksāt prasītājiem naudas summas, kas ir norādītas šim prasības pieteikumam pievienotajā grafikā, pieskaitot uzkrātos procentus no 2013. gada 26. marta līdz Vispārējās tiesas sprieduma pasludināšanai;
- piespriest atbildētājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pakārtoti, prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt, ka Eiropas Savienībai un/vai atbildētājām iestādēm ir iestājusies ārpuslīgumiskā atbildība;
- noteikt procedūru, kas ir jāpiemēro, lai konstatētu prasītājiem faktiski nodarītos atlīdzināmos zaudējumus, un
- piespriest atbildētājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza četrus pamatus, kas ir būtībā identiski vai līdzīgi lietā T-197/18 *JV Voscf* u.c./Padome u.c. izvirzītajiem pamatiem.

Prasība, kas celta 2018. gada 23. martā – VQ/ECB

(Lieta T-203/18)

(2018/C 182/31)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: VQ (pārstāe: *G. Cahill, Barrister*)

Atbildētāja: Eiropas Centrālā banka

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- pamatojoties uz LESD 263. pantu, atcelt Eiropas Centrālās bankas 2018. gada 14. marta Lēmumu SNC-2016–0026;

- pamatojoties uz LESD 277. pantu, atzīt, ka VUM regulas ⁽¹⁾ 18. panta 6. punkts ir nelikumīgs, un tāpēc atcelt minēto lēmumu; un
- piespriest ECB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza trīs pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ECB ir pārkāpusi VUM regulas 18. panta 1. punktu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 49. panta 1. punktu, piemērojot administratīvu naudas sodu uz tāda tiesiskā regulējuma pamata, kas ir balstīts uz tieši neiedarbīgām ES tiesībām un valsts tiesībām.
 - Prasītāja apgalvo, ka pašu akciju atpirkšana laikposmā no 2014. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. decembrim nebūtu jāuzskata par Regulas Nr. 575/2013 ⁽²⁾ 77. panta a) punkta un 78. panta pārkāpumu, jo līdz 2016. gada 1. janvārim kapitāla saglabāšanas rezerves nebija nedz spēkā, nedz arī noteiktas.
 - Ciktāl ECB lēmums balstās uz Direktīvas 2013/36 ⁽³⁾ noteikumiem par kapitāla saglabāšanas rezervēm, kuri nebija nedz saistoši, nedz spēkā, nedz arī noteikti līdz 2016. gada 1. janvārim, prasītāja apgalvo, ka ECB ir piemērojusi administratīvu naudas sodu, kaut arī nav bijis tieši piemērojama ES tiesību un valsts tiesību noteikuma, kas to pamatotu.
 - Tādējādi ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts VUM regulas 18. panta 1. punkts un it īpaši Pamattiesību hartas 49. panta 1. punktā paredzētais likumības princips.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka ECB pārkāpa Regulas Nr. 468/2014 ⁽⁴⁾ 132. panta 1. punkta b) apakšpunktu, jo tā noteica, ka administratīvais naudas sods ir publicējams, norādot sodītās iestādes nosaukumu.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka VUM regulas 18. panta 6. punkts ir nelikumīgs un ar to tiek pārkāpta LESD 263. panta sestā daļa un Pamattiesību hartas 47. pants, jo tajā ir uzlikts pienākums publicēt administratīvu naudas sodu neatkarīgi no tā, ka prasītāja plāno celt prasību Vispārējā tiesā LESD 263. panta sestajā daļā paredzētajā termiņā.
 - Pieņemot tādu noteikumu kā VUM regulas 18. panta 6. punkta paredzētais, Padome ir liegusi iespēju LESD 263. panta sestajā daļā paredzēto divu mēnešu termiņu izmantot prasītājam, kurš vēlas celt prasību par lēmumu norādīt ar administratīvu naudas sodu sodītās iestādes nosaukumu.
 - Apstrīdētajā tiesību normā ir paredzēta atkāpe no divu mēnešu termiņa, kurā var celt prasību par tiesību akta atcelšanu, un tajā ECB ir piešķirtas vienpusējas tiesības noteikt, kad kredītiestādei ir jāceļ prasība.
 - ECB ir tiesīga publicēt administratīvu naudas sodu, taču attiecīgajai kredītiestādei ir jāceļ prasība, pirms ECB pieņem lēmumu par soda publicēšanu. Šajā situācijā attiecībā uz kredītiestādi tiek radīta pārmērīga nenoteiktība, kas, iespējams, var ierobežot tās spēju celt prasību un galarezultātā pārkāpj tas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

- Līdz ar to VUM regulas 18. panta 6. punkts ir pretrunā LESD 263. panta sestajai daļai un Pamattiesību hartas 47. pantam.
- Ciktāl ECB ir liegusi prasītajam tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

- (¹) Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.).
- (²) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV 2013, L 176, 1. lpp.).
- (³) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/EU (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV 2013, L 176, 338. lpp.).
- (⁴) Eiropas Centrālās bankas Regula (ES) Nr. 468/2014 (2014. gada 16. aprīlis), ar ko izveido vienotā uzraudzības mehānisma pamatstruktūru Eiropas Centrālās bankas sadarbībai ar nacionālajām kompetentajām un norīkotajām iestādēm (ECB/2014/17) (OV 2014, L 141, 1. lpp.)

Prasība, kas celta 2018. gada 30. martā – Piaggio & C./EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Mopēdi)

(Lieta T-219/18)

(2018/C 182/32)

Valoda, kādā sagatavots prasības pieteikums – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Itālija) (pārstāvis: F. Jacobacci, advokāts)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, Ķīna)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus dizainparauga īpašniece: otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece

Attiecīgais strīdus dizainparaugs: Kopienas dizainparaugs Nr. 1 783 655-0002

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas trešās padomes 2018. gada 19. janvāra lēmums lietā R 1496/2015-3

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- atzīt īpašnieka reģistrēto Kopienas dizainparaugu Nr. 1 783 655-0002 par spēkā neesošu visu prasības pieteikumā izklāstīto iemeslu dēļ;
- atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 190. pantam piespriest atbildētājam un otrai procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniecei atlīdzināt procesuālos izdevumus, kas radušies Apelācijas padomē;
- piespriest EUIPO un iespējamai personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt ar šo tiesvedību saistītos tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Kļūdaina Regulas Nr. 6/2002 interpretācija un piemērošana;
- Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta e) apakšpunkta pārkāpums;
- Regulas Nr. 6/2002 25. panta 1. punkta f) apakšpunkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2018. gada 5. aprīlī – Transtec/Komisija**(Lieta T-228/18)**

(2018/C 182/33)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Transtec (Brisele, Beļģija) (pārstāvji – L. Levi un N. Flandin, advokāti)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt šo prasību par pieņemamu un pamatotu;

tāpēc:

- atcelt 2018. gada 26. marta lēmumu, ar kuru Eiropas Komisija noraidīja konsorcijs, ko vada prasītāja, piedāvājumu par līguma daļu Nr. 3 publiskajā iepirkumā “Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI)” (turpmāk tekstā – “iepirkums”) saistībā ar pamatnolīgumu par pakalpojumu sniegšanu trešajām valstīm, kas saņem Savienības ārējo palīdzību, un daļa Nr. 3 piešķirta desmit citiem pretendentiem,
- procesa organizatorisko pasākumu ietvaros (skat. Vispārējās tiesas Reglamenta 55. pantu) aicināt atbildētāju iesniegt, pirmkārt, daļai Nr. 3 10 izraudzīto piedāvājumu raksturlielumus un priekšrocības, kā arī to punktu skaitu pozīcijas “Vispārīga organizācija un metodoloģija” (“*Global Organisation and Methodology*”) apakšpozīcijās 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5, 1.6 un daļai Nr. 3 10 izraudzīto piedāvājumu punktu skaitu pozīcijās Tehniskais rezultāts (“*Technical score*”) un Finansiālais rezultāts (“*Financial score*”) un, otrkārt, novērtējuma komitejas detalizētu ziņojumu;
- atzīt par pieņemamu un pamatotu prasību par zaudējumu atlīdzību bruto peļņas normas 2 400 000 euro apmērā;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza sešus pamatus.

1. Pirmais pamats ir par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (2012. gada 25. oktobris) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV L 298, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Finanšu regula”) 106. panta un Instrukciju pretendentiem (“*Instructions to Tenderers*”; turpmāk tekstā – “Instrukcijas”) 4. panta pārkāpumu. Komisija esot izdarījusi šādu pārkāpumu, jo neesot izslēgusi pārkāpumu dēļ pretendentu, kas pieder pie viena no izraudzīto pretendentu konsorciem.

2. Otrais pamats ir par acīmredzamu kļūdu Komisijas veiktā vērtējumā un Finanšu regulas 110. panta 5. punkta un Komisijas Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 (2012. gada 29. oktobris) par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV 2012, L 362, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”) 151. panta pārkāpumu, kā arī par pienākuma ievērot labas pārvaldības principu, kas izriet no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 41. panta 2. punkta, neievērošanu un Instrukciju 15. panta 3. punkta pārkāpumu tādēļ, ka Komisija neesot veikusi pietiekami rūpīgu nesamērīgi lētu piedāvājumu pārbaudi.
 3. Trešais pamats ir par tāda pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu, kas izriet no Finanšu regulas 113. panta 2. punkta un Īstenošanas regulas 161. panta 1. punkta.
 4. Ceturtais pamats ir par tādu tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību pārkāpumu kā Hartas 47. pantā paredzētās.
 5. Piektais pamats ir par vienlīdzīgas attieksmes, nediskriminācijas un lojālas konkurences garantijas principu pārkāpumu, kā arī par Finanšu regulas 102. panta 1. un 2. punkta pārkāpumu Instrukciju 7. panta noteikumu prettiesiskuma dēļ.
 6. Sestais pamats ir par tāda labas pārvaldības principa pārkāpumu, kāds ir paredzēts Hartas 41. pantā, Instrukciju 7. panta 3. punkta noteikumu prettiesiskuma dēļ.
-

ISSN 1977-0952 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5201 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburģa
LUKSEMBURGA

LV